

75-års intervjun.

Den 26 april 2021 inför Kung Carl Gustafs 75-års dag publicerade podcasten ”Värvet”, Kristoffer Triumf [KT], en timslång intervju från slottet. Det är oklart vem som tog initiativet. Det var ingen journalistisk intervju, utan mera av ett samtal eller monolog, där Carl Gustaf talar fritt ur hjärtat. Intervjun bifogas dels i original, dels (nedan) transkriberad. Utskriften är redigerad för att göra den mera lättläst. I originalintervjun gör Carl Gustaf utvecklingar, som här till stor del har uteslutits: Barkborrens skadeverkningar på tallskogen m m.

Det är svårt att förhålla sig till intervjun. Carl Gustafs ämbetet är en blandning av politik, tradition & representation. Intervjun handlar dock i huvudsak om kungligt vardagsliv. Ambitionen förefaller vara att skildra Carl Gustaf bortom yrkesrollen, som förutsätts dölja ”den verkliga” Carl Gustaf som mer liknar mej och dej. Han förutsätts intvingad i sin yrkes roll – liksom i Thomas Sjöbergs biografi antas han vara ”Den motvillige monarken”.

* * *

CG: Det har varit fullt upp hela tiden. Det är nya situationer, nya uppgifter, nya områden. Man träffar nya människor varje dag. Och det gör ju att det blir aldrig stereotyp. Det är hela tiden nya frågor som kommer upp. Såväl smått som stort som de ska försöka förklara.

KT: Ibland sägs det om celebriteter att de är så välkända att de inte behöver någon presentation. Men har det någonsin varit mer ackurat än med dagens gäst? Och Carl XVI Gustaf var förstås en medieangelägenhet redan när han föddes. Efter att föräldrarna, prins Gustav Adolf och prinsessan Sibylla fått fyra döttrar så hände det som så många på den tiden väntat på.

XX: Extra nyhetssändning från TT. Prinsessan Sibylla nedkom i förmiddags med en son. Den lyckliga tilldragelsen ägde rum på Haga. Den nyfödde prinsen hälsades med salut: 84 skott i två omgångar med 42 i varje.

KT: Ja på Haga slott den 30 april 1946 föddes han. 1973 blev han Sveriges rikes konung och sedan 2018 är han den regent som suttit längst på tronen genom hela landets historia. I dag delar han sin vardag mellan tre platser. I huvudsak bostaden Drottningholms slott, godset Stenhammar, där han bedriver ekologiskt jordbruk och kontoret på Kungliga slottet i Gamla stan där den här intervjun för övrigt gjordes. Så jag som heter Kristoffer Triumf har apropå kungens 75 årsdag den stora äran att presentera Värvet med Hans Majestät Konung Carl den XVI Gustaf.

CG: Först vill jag börja med att säga att vi sitter ut på Stockholms slott och i ett rum som är mig på sätt och vis mycket kärt. För dig som kanske inte har varit här tidigare, så är det tapetserat med rött tyg. Men på min tid var det inte så, utan det var rå ohyvrad plank. Vilket berodde på att det en gång var Gustaf V:s skrivrum. Och när man tog bort silverpjäserna m m blev det inget kvar. Det fanns också en spiraltrappa av gjutjärn och en kakelugn. Men på min tid, när det var hobbyrum hade jag mitt elektriska tåg här och ett pingpong bord och nu är det en matsal med röda väggar fina möbler som också fungerar som samman-trädesrum. Det kan vara kul att känna till för Stockholms slott är i ständig förändring. Utsidan är som den är, men inuti möblerar varje generation om. Under pandemin har jag varit mycket här.

KT: Det är väl också så att kungen har haft väldigt många digitala möten i stället för fysiska?

CG: Ja, det blir ju så när man inte kan resa. Det är ju det som är så fantastiskt med den moderna tekniken, att vi kan umgås digitalt. Det kändes lite onaturligt i början, men nu har jag vant mig. Det krävs en viss teknik: Inte för nära och inte någon rörig bakgrund. Datorn har ju ett vidvinkelobjektiv så det kan bli lustiga perspektiv. Man får tänka på det som ett fototillfälle.

KT: Ja, det ska ju tas fotografier här efteråt också. Alla får tänka på att se bra ut. Apropå något liknande. I normala fallet antar jag att kungaparet hade varit på prins Philips begravning. Hur minns kungen honom?

CG: TV-bevakningen var fantastisk. Det var en väldigt känslös och fin begravning. Åldern tar ut sin rätt, men han blev dock nästan hundra år. Jag träffade honom första gångerna när jag var 16 år. Vi var ute och seglade tillsammans – Jag, han, prins Charles, prinsessan Ann och några andra med hans segelbåt Bloodhound genom Kaledoniska kanalen upp till Lochness, men odjuret såg vi inte till. Sedan bodde jag en vecka med familjen. Det är sådant som man inte glömmer.

KT: Nej det förstås, men hur var han som person?

CG: Ja, han var en härlig person. Varm och hjärtlig, alltid med ett ord för alla, väldigt humoristisk och alltid med någon poäng. Jag kan inte låta bli att tänka på något som jag väl har berättat säkert tusen gånger. Han skulle skratta åt det här som jag kommer att säga nu: Jag kommer så väl ihåg när prins Charles och Ann och jag stod vid relingen på den där segelbåten och höll i varsin fender eftersom vi var i en sluss. Och de här slussarna är ju en 3-4 meter höga och flera stycken i rad. Och vi står där och håller våra fendrar så att båten inte skrapar mot väggarna. Samtidigt har man förstått att det är prins Philip som har åkt in i kanalen. Då kommer det förstås turister eller motsvarande och ställer sig på kanten runt om ovanför oss och tittar liksom ner på oss. Där stod vi och där stod dom. Och då säger prins Philip till mig till mig ”Now I know how it feels to be a butterfly in a museum”. Om du vet hur ett fjärilmuseum ser ut. Där sitter de små fjärilarna spetsade på varsin nål och alla står med näsan och tittar på dem. Den här historien har jag burit med mig som ett särskilt minne.

KT: Och har man någon gång slussat så vet man att det är en pärs. Det är mycket adrenalin.

CG: Ja, det är spännande. Jag hade gått i seglarskola, men det här var första gången på riktigt. Att segla i en kanal är som att segla runt på landbacken. En naturupplevelse snarare än en sjöupplevelse.

*

KT: Hur är det för kungen att arbeta under en sådan här kris som corona-pandemin ändå har varit.

CG: Det är krångligt p g a alla restriktioner. Jag har fått mina två sprutor och håller säkerhetsavståndet. När jag möter politiker, landshövdingar och andra sitter vi på varsin sida om sammanträdesbordet. Dom berättar om sina län. Jag berättar om att folk faktiskt är tacksamma för allt arbete som de lägger ned. Det görs så mycket i det fördolda. Av sjukvårdspersonal och andra.

KT: Jag tror att det var många som uppskattade kungens tal kring Corona krisen.

CG: Ja tack. Jag hoppas verkligen det. Det är svårt att nå ut med allt man vill säga. Hur tacksamma alla vi medborgare är för dem som lägger ner hela sin själ och verkligen offerar både sig själv och familjen för att kunna hjälpa folk.

KT: Jag tänker på att Ers Majestät är vår främsta symbol för landet. I egenskap av sådan, hur har det varit att genomlida den här tiden.

CG: Alla lider på olika sätt, men från min sida är det snarare medkänsla. Det är många som har drabbats. Många har inte ens kunnat ta ett riktigt avsked från sina nära och kära. Och det är inte bara individer som drabbas. Hela företag och branscher har haft det svårt. Turistbranschen, restaurangbranschen, små familjeföretag med dåliga marginaler. Men vi har gudskelov sluppit en total lockdown. Samhället har tuffat på. T ex godset Stenhammar har klarat sig bra. Känns det för instängt får man gå ut i naturen. Håll i och håll ut. Allting har ett slut.

KT: Har har kungen kontakt med sina kollegor så att säga ute i världen?

CG: Nej, egentligen inte. Varje land har sin kultur och sin tradition, sin politik och sin integritet. Alla "kan själv".

KT: Ers Majestät har ju särskilt intresserat sig för skogsfrågan? Eller?

CG: Ja, joo. Jag har alltid varit road av natur och skog. Jag vet inte var det kommer ifrån. Det är svårt att svara på. Jag har vuxit upp med det. Mycket har väl varit genom scouterna. Det var också genom att min far, mor och även mormor var mycket roade av att fotvandra. Alla tre jagade mycket, var mycket ute i skogen och min mor försökte efter min fars död föra intresset vidare till mig. Man har vuxit upp med det. Min mormor sköt sin sista hjort när hon var 80 år! Jag skall väl försöka vara ett snäpp värre.

KT: Minns kungen sin första jakt?

CG: Min första jakt? Nä, inte exakt förstås, men jag började ganska tidigt. Vid 15, 16 år så där. Det var väl någon hare antar jag.

KT: Minns kungen sin senaste jakt?

CG: Det var för något år sedan. Det är inte lika mycket nu. Förr kunde jag vara ute och jaga till i januari. Man sitter för sig själv i skogen och väntar. Det är rofyllt. Man har tid att fundera. Vad man gjort, vad man skulle ha gjort, vad man ska göra härnäst, något tal man ska hålla. Tyvärr har man ofta hunnit glömma bort sina briljanta formuleringar när man kommer hem och skall skriva ned dem. Min hjärna fungerar bättre utomhus.

KT: Men att sitta still i ett jaktorn eller på en stubbe i flera timmar, det har kungen inga problem med?

CG: Det gör jag gärna, men kanske inte för länge. I Norrland händer det att man får sitt en hel eftermiddag. Det är nog i mesta laget.

KT: Har kungen en favoritskog?

CG: Ja vad är en favoritskog? Inte så lätt att svara på. Kanske en hög tallskog på sandig mark med lite ljung och torra torra tallbarr en sommardag. Om det är ett torrt och varmt och mjukt och det har en speciell doft. Det är ingen riktig produktionsskog för en skogsägare, men en upplevelseskog. Som en kyrka, en katedral och en härlig stämning.

KT: Var hittar man den där skogen då?

CG: Det är en bra fråga, men det kommer jag förstås inte att berätta. Man får leta. Ofta är det kustnära platser.

KT: Vi har ju träffats en gång tidigare. Kungen och jag och vi diskuterade granbarkborren lite grann. Jag har förstått att det engagerar kungen.

CG: Ja, inte bara mig. Vi är många markägare och skogsägare i Sverige som delar den känslan. Det har dödat skog för miljardbelopp. Det är ett elände. [...En längre utläggning om skadeverkningarna av barkborren har uteslutits.]

KT: Vad tänker kungen kring klimatkrisen?

CG: Ja, det är en jättesvår fråga som vi alla nu kämpar med. Jag vet inte hur många seminarier jag suttit med på. Allt ska vara förnybart. Skogen är Sveriges mest förnybara resurs. [...En längre utläggning om kretsloppssamhället har uteslutits.]

*

KT: Hur mycket styr Ers Majestät sin egen tid?

CG: Ja, normalt är det så att vi får inbjudningar till olika evenemang och olika begivenheter. I mån av tid tar vi även egna initiativ. Människor är alltid angelägna om att visa vad de utträttat. Man får höra fantastiska historier om allt möjligt.

KT: Det låter som om kungen fortfarande är nyfiken?

CG: Javisst! Varje dag är en upplevelse. Ibland är morgontidningen rena chocken!

KT: Finns det aspekter på det dagliga arbetet som kungen inte tycker är så kul?

CG: Ja, det finns det. Men det talar jag ju förstås inte om. Kanske långa och föreläsning eller föredrag om något ämne som inte intresserar mig. Men jag brukar följa drottning Ingrid's råd: Då ska man lyssna noggrannare, för det finns alltid intressanta aspekter på allting.

KT: Ja, det känns ju som att kungen vid det här laget måste vara otroligt allmänbildad.

CG: Jag vet inte. Visst har jag haft förmånen att få vara med och lära mig mycket. Ingen dag är den andra lik.

KT: Det låter som ett ganska kul jobb.

CG: Javisst, det är en fantastisk förmån när det gäller just den delen, att få ta del av så mycket nymodigheter; att besöka ett universitet och få närapå "privatundervisning" om det senaste. Men det är inte lätt.

KT: Att lära sig Nanoteknik är väl ungefär lika komplicerat som att lära sig franska.

CG: Så är det. Man måste ägna tid åt saken.

KT: Problemet med franska är väl också att de dels ligger ganska långt ifrån vårt språk och sedan hör man det så sällan i vardagen.

CG: Jag kan bara hålla med. Tänk på det gamla hovet. Då var det fint att tala franska. Men själv har jag gett upp. Jag var på ett statsbesök i Frankrike på 80-talet. Jag höll ett långt tal i Versailles, själva franska Meckat, men det gör jag aldrig om. Jag vet inte riktigt vad jag sa då.

KT: Vi var lite inne på vad kungen bestämmer över sin egen tid. Jag har funderat över att det finns flera residens. När sov kungen över i Stockholms slott senast.

CG: Det var länge sedan. Jag har min gamla våning här på slottet. Jag är uppvuxen på slottet. Flyttade hit när jag var 4-5 år. Vi bodde i södra flygeln. Min mamma, jag och mina fyra systrar. I en ganska vansinnigt tråkig våning. Det var som ett hotell med dörrar ut till en lång korridor. Min mor bodde i ett rum som vette mot Nationalmuseum, men 72 flyttade jag till en annan del av slottet som vette mot operan. Ovanpå biblioteket. Och den våningen har jag kvar. Där föddes våra första två barn. Madeleine föddes på Drottningholm.

KT: Men kungen har sovit här sedan dess?

CG: Ja, några gånger. Men jag är här i stort sett varje dag. Jag har mitt kontor en trappa ned.

TK: Måste kungen packa en väska när han byter residens, eller finns det en garderob på varje slott?

CG: Mina offentliga förpliktelser utför jag på Stockholms slott. Jag har frack och jackett där och kanske en uniform. Jag tar emot diplomaterna i uniform, de officiella mötena är i jackett och de stora middagarna i frack.

TK: Men resväskan då? T ex om kungen skall till Stenhammar.

CG: Där har jag mina lantkläder.

TK: Som jag har förstått har kungen ett visst klädintresse.

CG: Det vill jag inte säga. Men jag klär mig efter omständigheterna. I skogen har man jaktkläder, vildmarkskläder o s v. I golfsammanhang golfkläder. Man signalerar en gruppstillhörighet. Som man betar sig blir man bemött. Man skall undvika att vara ovårdad och rufsig. Det ger inget bra intryck.

TK: Jag var på vippet att gå hit i svart kostym när vi skulle träffas första gången. Då pratade jag med en stilmedveten kompis som sa att det skall du absolut inte göra. Han gissade att kungen inte ens ägde en svart kostym. Hur är det med det?

CG: Naturligtvis har jag en svart kostym. Jag använder den till begravningar. Men du är mycket elegant med din blåa kostym idag.

TK: Tackar tackar. Samma kompis Filip tyckte också att jag skulle ha samma kostym båda gångerna, för det skulle kungen uppskatta. Nu hade jag inte det, men är det så att kungen tänker på att kläderna ska räcka länge.

CG: Nej, men om jag kan bära dem länge så gör jag det. Ibland av olika skäl så passar de inte längre. Då får man anpassa sig till det. Jag har gamla kläder liggande, som jag ibland använder.

TK: Jag frågar för att jag läste att prins Charles har ett par gamla skor från 1971 som han fortfarande använder. Dom fyller alltså 50 år i år. Har kungen liknande plagg?

CG: Jag kan nog tänka mig det. Det är fina handgjorda skor, och dom håller faktiskt så länge. På Stenhammar jag jag en läderkavaj som nog är så gammal. Ja faktiskt äldre. Den är från skoltiden 1962.

TK: Nästa år är det 50 år sedan Ers Majestät blev kung och besteg tronen. När Olof Palme var statsminister. Kan kungen säga någonting om hur Sverige har förändrats under den här tiden?

GC: Både Sverige och världen har förändrats. Nu tänker jag självfallet på den utveckling till det bättre som ägt rum. Den allmänna levnadsstandarden har ökat i världen, även om det finns förfärliga områden av överbefolkning och fattigdom och och torra. Och allt är inte okej. Men totalt sett så har det faktiskt blivit bättre. Vi får inte glömma det. Och i Sverige har det varit en fantastisk spännande utveckling. [...En längre utläggning om den framtida svenska export-industrin har uteslutits.]

KT: Ser kungen några oroshärdar med Sveriges utveckling?

CG: Nej, inga påtagliga. Men vi påverkas ju av omvärlden, så vem vet? Man får gardera med kryss. Pandemin är fortfarande inte över. Vem räknade med det? Man stöter alltid det obehagliga ifrån sig.

KT: Nu har vi pratat om Sveriges utveckling de här 48 åren på tronen. Hur har kungen själv utvecklats?

CG: Det är väl inte jag som ska svara på det. Jag har passerat pensionsåldern. Jag har inte trappat ned. Men p g a pandemin har det här året var det lugnaste någonsin. Jag har haft tid att tänka både framåt och bakåt. Jag var ju väldigt ung när jag tillträdde. Bara 27! Man var alltid yngst. Nu är det precis tvärtom. Jag fick rådet av min farfar att ta allting med en nypa salt. Att hålla distans till det hela.

KT: Vad tänker kungen om sina efterträdare? Är hon redo för jobbet?

CG: Kronprinsessan Victoria?

KT: Ja.

CG: När blir man redo för ett jobb? Jag var 27. Det gick med ett nödrop. Hon är 44. Hon borde rimligen vara bättre förberedd. Men som jag sa i början, det kommer alltid nya saker. Hon tar sin uppgift på allvar. Det är inte ett jobb. Det är ett kall. Det har varit samma med mig. Du kan jämföra oss med en företagarfamilj eller en släktgård. Historien, traditionen och ansvaret är viktigt. Att föra något vidare. Ett minne eller något mera konkret. Vi är vår egen historia. Vi är Sveriges historia. Vi har ett ansvar att leva upp till. Vi är opolitiska, men vi är en katalysator. Vi har inflytande på samhället, men förblir de vi är.

KT: Men, har kungen alltid trivts på jobbet?

CG: Det har jag nog gjort. Det är svårt att svara på. Det har varit fullt upp hela tiden. Det är nya situationer, nya uppgifter, nya områden. Man träffar nya människor varje dag. Och det gör ju att det blir aldrig stereotyp. Det är hela tiden nya frågor som kommer upp. Såväl smått som stort som de ska försöka förklara.

KT: Nu svarade kungen kanske lite grann på det här. Men jag tror att många med mig tycker att det är fascinerande att Ers majestät och era barn är bland de enda, kanske de enda i vårt land som inte har fått välja sitt yrke. Vad tänker kungen kring det där?

CG: Jag tror inte det är så vi tänker. Det är snarare så att vi fått en uppgift här i livet, vi är uppfostrade till den, vi är stolta över den, vi tar den på största allvar, vi försöker föra familjetraditionen vidare, vi är svensk historia. Hur vi betar oss är inte vår privatsak.

KT: Men att se kompisar som kunde välja vad de ville här i livet? Har kungen aldrig varit avundsjuk?

CG: Jag har nog aldrig tänkt i de banorna. Att vara kung är ett kall. Att föra historien och traditionen vidare. Vi, jag, är en del av kulturen som håller ihop samhället, som för samhället vidare. Jag tänker ofta på när Sovjetunionen föll ihop [1991] och baltstaterna återuppstod. Det första de tog sig an var att bygga upp kulturen, renovera gamla hus, städer, och fick på det sättet tillbaka sin historia, som bokstavligen hade blivit bortrövad av kommunisterna. För att bygga ett samhälle måste det finnas en bas. Basen är samhällets historiska arv, dess kultur, och det är den som allt vilar på. Förstör man basen finns ingenting kvar. Det var så påtagligt just då. Sedan har dom blomstrat ekonomiskt och det finns en tillit, men allt vilar på kulturen.

KT: Men jag kan tänka mig en baksida. Om vi går tillbaka till den där scenen, när ni var som fjärilar i en sluss. Att alla alltid har ögonen på Er och att alltid behöva tänka på att någon kanske tar en bild eller så. Det måste väl i alla fall vara energikrävande?

CG: Det är jättejobbigt. Det tär. Men jag är ju inte ensam i den situationen. Alla i en ledande position, företagsledare, politiker, o s v råkar ut för samma sak. Du vet aldrig vad som händer närmast. Det är tungt. Det är jobbigt. Det är svårt att förklara. Men jag har ju märkt det t ex när jag har inkommande statsbesök av någon president eller så. Då går jag ett snäpp bakom för att markera att han eller hon är huvudfiguren. Jag själv brukar känna alla de personer, institutioner, o s v sedan tidigare som vi brukar besöka. Allting lätt och roligt. Men att vara i

första ledet när man inte vet något om situationen och allt man säger, gör eller tittar på kan bli fel...

KT: Finns det platser i världen dit kungen gärna reser för att få vara anonym?

CG: Platser är väl fel sätt att uttrycka det på. Jag går ut i skogen. Men inte till överdrift. Jag är ingen eremit.

KT: Jag hade tänkt fråga Ers majestät hur han tankade energi. Men då är det alltså i skogen.

CG: Min personliga energi? Ja, det kanske det är så. Jag vet inte, jag inte riktigt funderat i dom banorna. Jag är inte så lagd för just filosofi. Det är skönt med en promenad eller en båttur. Ombyte förnöjer. För 25 år sedan fotvandrade jag och några vänner i Butan. Men någon filosofi blev det inte då heller. Om kvällarna var alla trötta, frusna och ville sova.

KT: Kungen får ursäkta om jag blir tjugig, men jag tänker att den här känslan av att få vara vem som helst, att få vara i fred eller att bli utskälld för någon felparkering. Händer det?

CG: Inte så ofta. Jag har en historia, som både är spännande, rogivande och dramatisk. Den utspelar sig på Gotska Sandön, som jag brukar åka till. Det var för många år sedan. Jag gick i land vid Franska bukten som heter. Den är ett par kilometer lång. Jag sprang lite och la mig i vattenbrynet för att vila. Det var underbart att vara helt ensam. Men så kom det några turister och frågade om dom fick fotografera. Jag kände mig som en säl, som dom skulle fotografera för att visa upp hemma vad dom sett och upplevt. Jag svarade avmätt: Nej, faktiskt inte. Jag ville vara ensam.

KT: Jag har funderat på det här med ledighet. Hur brukar kungens semestrar se ut?

CG: Vi tar semester när vi kan. På somrarna så brukar vi tillbringa ett antal veckor på Öland Solliden, en underbar plats av många anledningar. Jag fick ärva den av Gustaf V. Jag har varit där varje sommar sedan jag var 5-6 år.

KT: Jag vet inte om det är för privat, men sist vi sågs berättade kungen också att det blir en och annan bilsemester. Eller att kungen tycker om att bila ner till Europa.

CG: Det hoppas jag vi får möjlighet att göra någon gång i framtiden. Jag tycker det är väldigt skoj att åka bil. Det är bland det bästa jag vet. Det är kanske en frihet. Jag kan styra dit jag vill. Att återupptäcka Europa är fantastiskt. I början var det raka spåret A till B. Nu är det mera sicksackande mellan sevärdheter: slott, borgar, vingårdar, utsikter. Det finns så mycket att besöka. Att ligga på en strand och sola klarar jag inte längre av. Men jag bara bränner sig. Onyttigt.

KT: Jag har en teori. Kungen trivs bra på sjön och bakom ratten. Där går det att köra som han vill. När man som kungen har en väldigt styrd vardag är det skönt att känna den där friheten.

CG: Jo, det kan väl stämma. Man är sin egen.

KT: När det kommer till bil, det gäller inte bara kungen, har han någon teori om varför det är härligt att köra fort?

CG: Nej, faktiskt inte. Somliga vill klättra i berg, andra vill hoppa i fallskärm. Jag gillar bilar. Jag kan inte ge ett bra svar. Så länge man har kontroll är det kul. Jag har t ex svindel. Det ställer till besvär, för den finaste hotellsviten brukar alltid vara högst upp. Hotelldirektören är ska alltid visa utsikten, och det är det värsta jag vet. Jag håller mig till toaletten. Ett säkert och trivsamt krypin. Men flyga går bra.

KT: Har kungen funderat på att gå i terapi för det där?

CG: Nej, det har jag faktiskt inte. Men såklart det är jobbigt ibland. T ex när man ska åka skidor i Alperna, men det är jag inte speciellt road av.

KT: Blir det någon skidåkning numera?

CG: Inte det senaste året. Men jag ska försöka åka dit framöver.

KT: Är inte kungen i väldigt bra form?

CG: Jag har så jag klarar mig. Man blir ju inte yngre med åren så och det får man ha respekt för tycker jag. Jag tar det försiktigt. Jag promenerar gärna i skogen. Men that's it. Värst är det med balansen. Man hoppar inte över diken längre, för det går inte.

KT: Jag tänkte så här att den här podcasten har ett stående inslag som i normala fall heter Frågor du inte fått förut, men som i dag byter namn till frågor Ers Majestät inte fått förut. Och dom frågorna kommer här:

*

KT: Vilken sång är den första kungen minns?

CG: Spontant är det nog Mr Bojangles. [Nitty Gritty Dirt Band; Jerry Jeff Walker; stor hit c. 1971.] Jag ”återupptäckte” den för några år sedan, hittade skivan hemma hos någon. Då hade jag inte hört den på måna, många år. Den är ju ganska gammal. Jag tycker den är fantastisk. Han själv var en fantastisk personlighet, han hade en underbar självironi, han var steppare, hade en fantastisk mimik, och så sina sånger. Jag har faktiskt träffat honom en gång, i Las Vegas, när han just sjöng den här sången Mr Bojangles.

KT: Vilken strumpa ska tas på först?

CG: Ja Herre Gud! Jag tror på höger.

KT: Fel! Det är vänster!

KT: Hur ska ett potatischips helst smaksättas?

CG: Jag har upptäckt att det finns sådana som smakar tryffel. Urgott! Tryffel finns numera på Gotland. Jag har försökt att odla den på Öland, men det har inte lyckats än. Men den finns i vår trädgård i parken på hemliga ställen.

KT: Har kungen en tryffelhund?

CG: Nej, men vår trädgårdsmästare har en Labrador som nosar upp dom.

KT: Vad är det bästa med månen?

CG: Att den finns förstås. Månsken i fjällvärlden är väldigt häftigt. Jag har varit med om månsken + norrsken. Det ljust som på dagen. Vi satte på oss skidor, jag var kanske 15, några vänner var med. Det var skare + nysnö. Det gnistrade som om norrskenet satt i snön också. Helt magiskt.

KT: Vilket är tidernas bästa sällskapsspel?

CG: Det var länge sedan. På 60-talet spelade vi ett konstigt kortspel som hette Gurka, en sorts fattigmansbridge.

KT: Men det fanns ingen trivial pursuit period?

CG: Nej. Men när vi talar om det kommer jag ihåg från min farfars tid. Det var ju också på 60-talet och då spelades mycket Canasta på Drottningholm, men det har jag inte spelat på 50 år.

*

KT: Då stänger vi moment Frågor som Ers Majestät aldrig fått, men jag har två bonus frågor kvar. I princip lyckades jag med att inte Dua kungen. Men hur många är Du med kungen?

CG: Jag skulle vilja säga att det känns som att jag vet inte. Men det är nog mina barndoms vänner från tidig skolålder. Men de flesta säger sig kungen helt enkelt. I stället för förnamn. Tilltalet var viktigt när jag var ung och nyss hade tillträtt för att markera allvaret.

KT: Återstår att tacka Ers Majestät för all tid, och så vill jag passa på att framföra mina gratulationer till födelsedagen.

CG: Usch. Måste man fylla år igen. Åren går fort.

KT: Men kungen har ju inga problem att åldras.

CG: Det vet man aldrig.

KT: Jag missade fråga hur födelsedagen skulle firas.

CG: Pandemin lägger hinder i vägen. Det blir som förra året, en minimal födelsedag. Inget offentligt firande, men inom familjen.

KT: Har kungen en önskelista?

CG: Nej. I min ålder brukar man inte ha det. Men om någon vill hjälpa någon annan blir jag glad. Ge till stadsmissionen!